

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 5. februarija 1897.

List 5.

Ljulika in pšenica.

Kako je nevoljen kmetič, če vidi na svoji njivi mnogo ljulike. Pa kaj si hoče pomagati, ali bo mar šel in ljuliko poruval in seveda pri tem tudi pšenico pomandral? Ne, ampak pusti naj rase oboje.

Često se kdo huduje, ko vidi hudobijo in brezbožnost naših duij in pravi: „Zakaj Bog dopusti take hudobije, zakaj hudobnim in brezbožnim ljudem še daje življenje?“ Mi nimamo pravice vmešavati se v sklepe božje previdnosti, in Bog nam ni dolžan odgovora dajati na taka vprašanja. A vendar hočemo spregovoriti o tem par besedij takim ljudem v tolažbo, ki hočejo biti tudi v tem na čistem.

Glavni vzrok zakaj da pusti Bog hudobne ljudi, med dobrimi in pobožnimi je pač ta, ker Bog ne želi smrti grešnika, ampak želi, da bi se spreobrnil in živel. Le premislite, koliko več ljudij bi se pogubilo, če bi Bog vsako hudobijo takoj kaznoval. Bog pa hoče, da se ljudje zveličajo a ne pogube. Sicer pa le nekoliko sebe za nos primimo pri tej priliki. Vsak smrten greh je neskončno razžaljenje božje, je upor zoper Boga: vsak smrten greh je hudobija. Če bi toraj Bog ravnal po neskončni pravičnosti, bi nas moral takoj zavreči v pekel, kakor je to storil z upornimi angelji, katere je po jednom samem grehu pahnil v pekel. „Pravični pa vsak dan sedemkrat pade,“ pravi Gospod. „Gospod! ako boš gledal na pregrehe, kdo bo obstal Gospod,“ moramo klicati s prerokom Davidom. Toraj le nekoliko potrpljenja z bližnjim imejmo pa poglejmo lastno slabost, in še hvalili bomo Boga, da pusti dobre med hudobnimi živeti.

Kajti s tem je pobožnim ravno dana najlepša prilika vaditi se v čednosti potrpežljivosti. Vzemimo n. pr., da stanuje v tisti hiši kakor vi, pijanec. Pozno v noč priropota domu, upije in razgraja, morebiti celo kolne, ženo in otroke pretepa. Pa si mislite, če vas je iz spanja zbudil: res, neroden je ta mož, pa raji zmolim en očenaš zanjga, da se poboljša, pa ležete na drugo stran in zaspate. Kaj pomaga, če godrnjate ali pa greste celo zmerjat ga? Nič, k večjemu potem šele prav razgraja in kolne, in vi ste vzrok tega greha.

Drugič imate priliko skazovati dobra dela krščanskega usmiljenja in sicer pred vsem dušna in če treba tudi telesna. Marsikdo se da podučiti, mu lahko kaj dopoveste, in potem pusti svoje dosedanje grešno življenje ter se poboljša. Tudi mu lahko z molitvijo izprosate spreobrnjenje. Vsa ta dobra dela koristijo vam, ako jih le delate iz dobrega namena in koristijo tudi onemu hudobnemu človeku.

Demant se zamore obrusiti le z demantom. Ta kamen ima namreč še le tedaj pravo vrednost, če je lepo obrušen, da se lesketa v vseh barvah. Tisti demanti, s katerimi se drugi brusijo, so po navadi črni. — Človeka lahko primerjamo z demantom: lepi, čisti demanti so dobri, črni demanti so hudobni, a oboji so demanti, oboji ljudje. Kakor se tedaj lepi demanti brusijo s črnimi, tako se brusijo — čistijo, spopolnujejo dobri ljudje v družbi hudobnih. Seveda tega ne smemo napak umevati, kajti v družbi slabih ljudij postane tudi dober človek slab. Le s tem, da si v raznih neprilikah, katere imamo s hudobnimi ljudmi, tako rekoč odrgnemo, odbijemo svoje rogove, s tem se spopolnujemo. Če namreč vi-

dimo hudobijo drugih v vsej nagoti, moramo se obrniti od nje in studi se nam greh. Ako pa še vidimo, kake dušne in telesne nasledke ima pri takih ljudeh greh, potem nas tudi posledice greha odvrtačujejo od njega in zato potem tem rajše dobro delamo in se hudega varujemo. Nesrečni žalostni konec brezbožnih ljudij nam je slednjič najmočnejša spodbuda, da pustimo grešno življenje in le Bogu živimo. Tako so hudobni ljudje za dobre vedni spomin k dobremu.

Slednjič pa Bog zato pusti ljuliko med pšenico, da iz ljulike postane pšenica. hočem reči, da se slabi poboljšajo. Bog jim da prilike ugodne dovolj za to. Čudno je to, da včasih ravno najbolj zagrizeni bogotajci prav dolgo žive in čakajo visoko starost: dano jim je, popraviti, kar so zamudili, nazaj pridobiti, kar so zapravili, če le hočejo. K temu jih vabijo lepi zgledi pobožnih ljudij, plačilo kreposti že na tem svetu, dušni mir, katerega imajo pravični. Mar hočemo biti nevoščljivi, da jim ne bomo tega privoščili? Ne, marveč veseliti se moramo, da je Bog tako prizanesljiv in potrpežljiv.

Tako vidimo, če le malo premislimo, tudi s svojim omejenim razumom, da je popolnoma prav, da Bog pusti krivične poleg pravičnih na svetu, da ne dovoli svojim angeljem izruvat ljulike izmed pšenice. Božja pravičnost zato ni prav čisto nič prikrajšana, ker je kazen brezbožnih potem še toliko hujša, kolikor več sredstev jim je bilo dano, da se poboljšajo.

In če hočete na zadnje še kak vzrok, je gotovo tudi ta, da često Bog s tem kaznuje ljudi, da dovoli med njimi prav mnogo hudobnih. S tem pa daje tudi nekoliko pokusiti pekel. Kakšna zavržena družba je tam! Sami hudobci in hudobni, niti najmanjše stvari ni dobre pri njih. Kako nam je sitno, če pridemo s kom vkup, ki je nadležen, čmerikast, jezиков: sedimo kakor na šivankah, če kdo ne more drugače govoriti, kakor da se pri vsaki drugi besedi priduši. Vse hujša družba pa je v peklu! — Hudobni ljudje so dobrim v kazen. Kake križe ima ta ali ona občina s kakim človekom, ki se je od mladih nog ciganil po svetu, na stara leta pa pride domu poln hudobije in sprjenosti. Ali ni to res?

To je nekaj vzrokov, zakaj da pušča Bog sijati solnce na dobre in hudobne. Bog namni dal pravice, rovati ljuliko izmed pšenice in zato jo pustimo rasti. Pa pod ljuliko umevajmo le hudobijo človeka, ker človeka ne smemo sovražiti in ga zaničevati, a greh in hudobijo moramo sovražiti, laž moramo zatirati.

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

Dva dobra sveta dveh modrih mož, ki veljata za vse čase.

1.) Svet starega pridigarja mladim pridigarjem za vodilo se glasi:

Pred vsako pridigo poglej na tri kraje: Jedenkrat v globočino svoje lastne revščine, jedenkrat v globočino revščine človeške okoli sebe in jedenkrat na božjo ljubezen Jezusovo, da boš razun samega sebe in polno usmiljenja do svojega bližnjega zamogel božjo tolažbo ljudem v srce pokladati. (Sailer.) Pri pogledu samega na se si misli: Bog mi bodi milostljiv, da, ko drugim oznanujem, ne bom sam zavržen. — Pri pogledu na svoje poslušalce si misli: Misereor super turbam (množica se mi smili). In pri pogledu na Jezusa si počiti, kako On pred vratmi stoječ trka in čaka, da bi mu odprl, ter kliče: Venite ad me omnes, ego humilis sum corde et mitis, discite a me; venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, ego vos reficiam. Misli si, kako bi Jezus govoril, tako tudi ti govori! In ako hočeš človeško gorečnost in slabost živo popisati, vzemi popisovanje iz samega sebe, tedaj bo imela resnico in življenje. — Vendar pa ne smeš pozabiti: Loquere tu Domine, loquere tu! In ko greš spet domu, zahvali Gospoda, da je govoril, prosi ga pa {tudi, ako ga še nisi, da ti podari, spreobrne jedno dušo, ali nedolžno ohrani, itd.

2.) Svet ali zlati nauk ljudskim učiteljem vsih časov.

Overberg, slavni učitelj na Nemškem, si je prizadeval, najprvo in sosebnostno, pri učenih duha zbuditi in omikati. Ker je pa duh človeški podoba božja, ga zamore le to zbuditi in omikati, kar je božje: zato mu je konec vsega učenja krščanski nauk. Od tod je izhajalo, da se je višje spoznanje, ki je je imel blagi učitelj, tudi v učenih obudevalo, in se je tudi branje, pisanje in računstvo učilo spodbudno in mikavno ter je tudi duha močno povzdigovalo. Overberg, navdihnjen pravega krščanskega duha, je v svojem napeljevanju za učitelje lepo izobrazil podobo pravega krščanskega učitelja v ljudskih šolah, ktera naj bo slehernemu učitelju v vednem spominu. Tukaj sledi:

1.) Učitelj sem, to je, Bog me je v to poklical, gosposka me je v to postavila, srenja me zato redi, s prisego sem se zavezal, da resnico učim, k pravi modrosti in bogaboječnosti napeljujem, ne samo jednega, dveh ali treh otrok, temveč celo šolo, kamor, ko eni nehajo, vedno

spet novaki dohajajo. Kolikor več je pa učencev, toliko težej bo za me odgovor.

2.) Učitelj sem, to je, namestnik sem starišev, ki otroke pošiljajo v šolo, duhovni oče sem otrok, ki so mi zročeni, pomočnik sem starišem pri odreji otrok in moram po moči nadomestovati, kar oni opuste pri odreji svojih otrok. Kakšno očetovsko serce, kakšno očetovsko skrb moram torej imeti!

3.) Učitelj sem, to je zročeno mi je srenjsko semenišče, iz kterega imajo mlajši olikani priti; iz kterega po mojem trudu vsi veliko dobrega pričakujejo: stariši pridnih otrok, gospodarji in gospodinje zvestih poslov; duhovniki podučljivih poslušalcev; gosposka pokornih podložnih, srenja dobrih delavcev, razumnih gospodarjev, mirnih sosedov, potrpežljivih zakonskih, ki jim je skrb za zveličanje otrok; cerkev dobrih udov, Bog pravičnih služabnikov; naš zveličar zvestih naslednikov; izvoljeni veliko sodeležnikov svojega zveličanja. Po svojem stanu morem in moram pomagati, da se vse to zgodi ali saj pospešuje. Ali mi ni dolžnost, ves čas in vse moči v to obračati, da se spolnuje toliko pričakovanje?

4.) Učitelj sem, to je, Bog me je poklical, da sem tako rekoč vidni angelj varh otrokom, ki so mi zročeni. Kakor svetim angelom, je tudi meni zapovedal, skrbeti za zveličanje ljubih otrok in jih tako rekoč na rokah nositi, da se z nogo kamna ne dotaknejo. Moja služba je torej enaka službi angelov varhov. Oni imajo božje otroke učiti in jih po potu zveličanja voditi; v to sem tudi jaz poklican, kar oni nevidno delajo, moram jaz vidno opravljati; njihovi učenci so tudi moji učenci. In kdo so ti naši učenci? Niso otroci pozemeljskih kraljev in knezov, so visocega rodu. Bog, kralj vsih kraljev, večno, neskončno božje veličastvo, je njih oče; oni so otroci božji. Veliko čast mi Bog Oče skaže, da učim njegove ljube otroke, učim spoznati svoj imenitni rod, svojo veliko vrednost, spoznavati svojega nebeškega Očeta, da jim oznanujem njegovo presveto voljo in božje kraljestvo, katero jim je pripravljeno od začetka sveta. Po mojih ustih jih hoče učiti, z mojo roko jih hoče pripeljati k svetosti in zveličanju. — Kako svet moram pač biti, da bom božji roki pripravno orodje v posvečenje toliko otrok!

5.) Učitelj sem, to je, zročeni mi je v varstvo zaklad, ki je stokrat dražji, kakor vsi minljivi pozemeljski zakladi, zaklad, ki si ga je moj Zveličar pridobil s svojo krvjo, za kterega je dal celo svoje življenje. Ta zaklad so očiščene in posvečene nedolžne duše, v kterih je božja podoba ponovljena in popravljena v prvi lepoti

duše, kakoršni so še večji del moji učenci. Pomagati moram, da se ta dragi zaklad ohrani in ne zgubi: skrbeti moram, da se ta draga podoba ne oskruni, in da se madeži, ako so se spet poprijeli, spet odpravijo, zbrisejo. Ko bi mi pozemeljski kralj svojo pozlačeno, okinčano podobo zročil, da bi jo tatov, madežev in zgube varoval — ali bi ne skrbel, varoval in čul, da bi se ta minljiva, mrtva podoba umrljivega človeka, ki mu jo je pozemeljski kralj zročil, ne zgubila in ne poškodovala. Ali morem torej zadosti čuti, skrbeti in paziti, da se ohrani čista in ne poškodovana živa, neumrjoča podoba večnega kralja, ki mi jo je sam zročil in je dražji kot zlato in biseri, podoba, ki je očiščena s krvjo mojega Zveličarja in odkupljena z njegovo britko smrtjo. — To prevdari in po tem ravnaj, in blagoslov božji bo s teboj.

Venec na grob

prečastnega rajnega gospoda
Luke Jeran-a.

bivšega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem godu po njegovi smerti.

Motto:

„Pridi k nam Tvoje kraljestvo!“ —
11. prošnja Očenaša.

(XIV. nadaljevanje)

Dalje piše Zaliloška farna kronika: „Na Mali Šmarin l. 1879. smo po dovoljenji mil. gosp. knezoškofa tukaj imeli prav posebno slovesnost. Zjutraj ob 8. uri je bila nova podoba (štatva) Marije Lavretanske za napravljeni tron za cerkev Suši v farni cerkvi blagoslovljena in v častitljivem obhodu z molitvijo in petjem lavretanskih litani, v Sušo nesena. Šest deklet jo je neslo, in šest svetilo; štiri manjše deklice pa so na blazinicah nesle kroni za Jezusa in Marijo napravljeni in od samega vikšega duh. pastirja blagoslovljeni. Vseh 16 deklic je bilo ovenčanih in belo oblečenih. V Suši je bila podoba na Veliki altar postavljena in po prečast. gosp. monsignor Luku Jeran, vredniku „Zg. Danice“ iz Ljubljane zato pooblastenem slovesno kronana. Potem je bila pridiga. (katero je imel preč. gosp. Luka Jeran), in v kateri je bilo posebno pojasnovano, kako so si mnogi v vseh časih Marijo za svojo kraljico zvolili in svoje dežele in kraljestva ji izročili, in da jo zdaj tudi mi tukaj slovesno za svojo kraljico izvolimo in spoznamo, in ji še posebno češčenje in zvestobo obljubimo. Po pridigi je bila slovesna sv. maša, pri kateri je gosp. monsignoru Jeranu petero mašnikov streglo. Po sv. maši je bila zahvaljena pesem; potem pa je bil še studenec pod cerkvijo ob potu proti Železnikom z znamenjem vred, kateri je bil nad njim, na novo sozidan in po Dupljanskem slikarju Jan. Gosarju s slikama Jezus in Samaritanka pri vodnjaku nakrašen, po gosp. mons. Jeranu slovesno blagoslovljen. (Tako so sporočili po farni kroniki v. č. g. župnik Zaliloški Franc Eržen, vredni, zaslužni in

neutrtni naslednik † gospoda župnika Antona Pintarja, ki so si z sozidanjem nove cerkve v Suši in novega znamenja med studentem postavili za stoletja trajajoči spomin, in sta si bila z gosp. mons. Jeranom enega srca in enega duha.)

Štiri leta poprej, jesenski čas l. 1875. je bil postavil o njegovem času dobro znani, sicer priprosti, a vendar jako spretni orglodelec Peter Rojic iz Podbrezj nad Kranjem v novo farno cerkev v železnih nove orgle s 16 spremeni. (Bilo je to njegovo zadnje delo, ali kakor se pravi v pesniškem izrazu: njegova labudova pesem). 17. oktobra kot v nedeljo spomina posvečevanja vseh cerkva in ob enem kot o I. obletnici posvečevanja Železniške farne cerkve, je omenjene orgle prečastni gosp. monsignor Luka Jeran ob obilnej azistenciji domačih in sosednih gg. duhovnikov slovesno blagoslovil, in imel na to tudi veliko sv. mašo s pridigo. On je v takih prilikah rad v svoje poljudne govore vpletal spominske drobtinice iz svojih popotvanj, kaj je v cerkvah po svetu vse zanimivega videl, kar je ljudi navadno nagibalo k zelo pozornemu poslušanju. Da je Jeran rad popotoval, vemo iz njegovega romanja v sv. Deželo. Afrike je veliki del poznal po svojih dveh potovanjih tja kot misijonar. Tudi laške dežele je prav veliko obhodil, bil menda l. 1870. v Rimu, Neapelju itd. Ker je imel jako dober spomin, si je marsikaj zapomnil, na kar se morebiti drugi še ne ozirajo; — vedel je toraj tudi veliko mikavnega in prijetnega povedati, kar so ljudje kot izvanrednosti v njegovih cerkvenih govorih prav pazljivo poslušali. On se je nekako ravnal po besedah, katere je pred leti zapisal nemški učenjak in potovalec dr. Anton Kerschbaumer, rekoč: „Wer den Reiseberuf hat, erhielt diese Naturgabe von Gott gewiss zum Heile,“ kar bi se po naše n. pr. reklo: Kdor rad potuje, prejel je ta dar od Boga gotovo v svoj dušni prid. In tako smemo tudi trditi o Jeranovih popotvanjih. Iz njih je zajemal on gotovo le dušni prid za se in za druge.

Neke grde napake je dandanes na svetu najti po vseh kotih. Toliko je je, da je le čudo, da se zemlja v njej ne vtopi, in ta je: — črna nehvaležnost! Te Jeran pač ni poznal. Če mu je kdo skazal kako ljubav, on je prav gotovo ni pozabil, marveč se o raznih prilikah kazal srčno hvaležnega. Mislimo, da smemo z gotovostjo reči, da se je dobrotnikov njegove dijaške mize vsaki dan spominjal pri sv. maši, čeravno ni tega obešal, kakor pravimo: na veliki zvon. Vsako leto na „sveti dan“ pa je daroval vse tri sv. maše za one dobrotnike, ki so skladali darove za njegove uboge podpirance. — O vseh posebnih godovih skoz leto se je spominjal v „Danici“ svojih mnogih prijateljev-godovnikov, in navadno jim v vezani besedi privoščil včasih tudi v nekako šaljivo prijazni obliki obilnost dušnih in telesnih blagrov. In če navedem kot dokaz tudi mojo lastno malenkost, prosim, naj se mi to ne šteje v hudo. Ne vem, se je li meni nasproti kazal tako hvaležnega še na podlagi dobrot, ki sta mu jih kot dijaku v Karlovcu skazovala moj pokojni oče in stric, ali kaj; — včasih sem mu sicer res poslal kaki literarni donesek za „Danico,“ kar je bila v mojih očeh le malenkost; a on se mi je mnogokrat z besedami tako hvaležnega skazoval, kakor mu bi velik del njegovega lista kar le jaz spisal. Pa tudi djanski me je odlikoval in mi kazal svojo hvaležnost s tem,

da mi je daroval v spomin mnogo od njega spisanih knjig. Tako sem prejel n. pr. od njega l. 1852. izdani molitvenik „Kerščanski Junak.“ Na sprednji strani mi je napisal: „V prijazen spomin. L. Jeran.“ (Takrat je bila njegova pisava še posebno lepa, različna. V teku let se je bila pač močno spremenila, čemur se pa ni bilo čuditi. Mnoga in urna pisava škoduje najboljšemu krasopiscu.) Šmarnic sem prejel več zvezkov od njegove dobrotne roke. Na sprednjem listu I. letnika (1859) je stalo napisano: „V prijazen spomin preblagemu prijatlu... daruje za pirhe. Spisavec.“ — III letniku na čelo mi je bil napisal: „V spomin zvestega prijateljstva. Pisatelj.“ — IV. letnik nosi na čelu: „V spomin predragemu prijatlu in zvestemu podporniku „Zgodnje Danice“... Spisavec.“ — Zadnji l. 1878. izdani zvezek ima na čelu le kratko opazko: „V spomin... Pisatelj.“ — Tudi knjigi „Zlati vek“ z opazko na čelu: „Bl... dragemu prijatlu. L. Jeran“, in „Popotvanje v sveto deželo itd.“ se bil prejel od prehvaležnega gospoda v dar. Vse to spričuje, da je on imel v resnici zlato srce ter rad obilno poplačal, ako mu je kedo skazal kako ljubav. (Konec sl.)

Usmiljenje božje je neskončno.

Sv. pismo nas uči na mnogih mestih, da je Bog neskončno usmiljen, da neče smrti grešnika, ampak da se spokori in živi. In kako lepo je vsprejemal naš Gospod Jezus Kristus največje grešnike! Kako jih ie tolažil! Marija Magdalena, velika grešnica pri Jakobovem vodnjaku, prešestnica, katero so pripeljali Judje k Jezusu, da bi jo obsodil, ali nam ne spričujejo ti svetopisemski vzgledi, da Bog tudi največjega grešnika ne zavrže. Kako ljubeznjivo ravna Bog z zastaranimi velikimi grešniki, da bi jih pripravil na pot pokore in izveličal, kaže nam ta le vzgled.

Nikolaj Filipone je živel v mestu Termini v Siciliji. Bil je 14 let pri vojakih. Ko so ga odpustili od vojaščine, živel je z ženo nekega meščana v pregrešnem znanju v pohujšanje vsemu mestu in je bil zelo udan pijančevanju. Meseca marca l. 1830 pa je prišel v mesto Jezuit P. Libertin Rieci ter je imel tukaj misijon. Pridigoval je 8 dni ter je opominjal ljudi k pokori. Gospodar, pri katerem je stanoval Filipone, nagovarjal ga je, da naj se tudi on udeleži sv. misijona. Dolgo časa se je upiral stari grešnik, slednjič se je pa vendar udal ter rekel prav nevoljen in osorno svojemu gospodarju: Naj bo! Šel bom k pridigam, toda poslušal jih ne bom. Med pridigo bom spal. Tako je mislil nesrečni grešnik, Bog pa je sklenil drugače.

Dva dni se je delal med pridigo, kakor da ne sliši in da spi. Tretji dan pa, ko je pridigal misijonar o ostri sodbi, ki čaka trdovratnega grešnika po smrti, in o strašnem trpljenju, katero ga bo zadelo v peklju, ako se ne spokori, vzbudila se je Filiponu vest. Spoznal je velikost svojih grehov, pred oči mu je stopilo dosedanje pregrešno življenje in pohujšanje, katero je dajal vsemu mestu s svojo razuzdanostjo. Pretreslo ga je, ko se je spomnil, kaj bi bilo z njegovo dušo, ko bi umrl nespokorjen, kako bi gorela na vse veke v strašnem ognju v peklju — in solza pokore se mu je utrnila z oči. Milost božja ga je za-

dela in odslej je poslušal prav natanko vsako besedo pridigarjevo. Prvo, kar je storil, je bilo, da je odgnal od sebe prešestnico, s katero je dajal doslej toliko pohujšanja, nato je opravil veliko izpoved in osmi dan je pristopil k sv. obhajilu.

Kadar so duhovne vaje končane, tedaj je navada, da gredo tisti, ki so se jih udeleževali, za sv. križem v cerkev, da se Bogu zahvalijo za obilne milosti, ktere so prejeli med sv. misijonom. Ko je šla procesija mimo hiše, v kateri je prebival Nikolaj, tedaj stopi Nikolaj pred ljudi, pade na kolena ter prosi z objokanimi očmi vse navzoče odpuščenja, ker jim je dajal tako dolgo veliko pohujšanje. In ko je prišla procesija do hiše, v kateri je prebival njegova grešnica, tedaj vzklikne: Tukaj le sem Kristusa križal. Prekleta naj bo ura, v kateri sem prvokrat prestopil prag te hiše! — Ko so vidili ljudje toliko kesanje in tako čudovito spreobrnjenje, hvalili so Boga, ki neče smrti grešnika, temuč da se spokori in živi.

Po danem blagoslovu v cerkvi, gre Nikolaj naravnost proti frančiškanskemu samostanu in prosi ponižno, da naj ga vsprejmo, da bo služil za zadnjega hlapca in delal pokoro za svoje grehe. Ker so vidili njegovo resnično kesanje, vsprejeli so ga in mu dali ime Anton. Odslej je živel tako spokorno, da so se mu vsi čudili. Tu je preživel mesec april in maj, v začetku junija pa je rekel večkrat: Zadnji dan tega meseca bom umrl, pri moji smrti pa bo zraven jezuit Libertin, po katerem mi je Bog dodelil milost spreobrnjenja. Tega govorjenja mu seveda ni nihče veroval in to tem manje, ker je bil prav zdrav in pobiral do 28. junija od hiše do hiše milodare za samostan.

Na večer pred praznikom sv. Petra in Pavla pa ga napade nenadoma bolezen, ki se je drugi dan prav shujšala. Sedaj pa so začeli misliti, da bo njegovo zatrjevanje morda vendar le resnično in posebno še, ko je rekel zdravnik, da je bolezen smrtna. Le tega si ni mogel nikdo misliti, da bo o njegovi smrti uri zraven jezuit Libertin, ki je bil od tu cel dan hoda. Pater Libertin ni vedel prav nič o bolezni Antonovi. V noči pa, ko je Anton zbolel, videl je pater Libertin v spanju Antona, ki mu pravi: Duhovni oče! jaz sem bolan za smrt, toda jaz ne morem prej umreti, dokler ti ne prideš. Hiti toraj, da boš pri meni o moji smrti! Jezuit se je podal nemudoma na pot proti mestu. Ko stopi v sobico bolnikovo, najde ga ležečega na tleh. S sv. zakramenti za umirajoče bil je že prej previden, in ravnokar se je začel smrtni boj.

Ko zagleda Anton patra pri sebi, tedaj pravi s slabim glasom: Oh duhovni oče! si vendar prišel! Kako težko sem te pričakoval! Ko so to slišali okoli stoječi, so se čudili in bil prav ganjeni. Pater Libertin pa ga tolaži v smrtnih težavah in prosi še samostanskega prednika, da naj dovoli Antonu, da stori samostanske obljube, kar se je tudi nemudoma zgodilo. Bolniku je po storjenih obljubah toliko odleglo, da je mogel govoriti. Na to ga vpraša P. Libertin, kako se je pokoril, da mu je dodelil Bog toliko milost, da je vedel natanko za svojo zadnjo uro in vse okoliščine.

Umirajoči Nikolaj pa odgovori tako-le: Pred enim mesecem sporočila mi je ona ženska, s katero sem živel prej v prešestvu, da je njen mož umrl, in da naj zapustim zato samostan, da se bova zdaj poro-

čila in delala potem skupno pokoro za dano pohujšanje ter prav krščansko živela. Vsled tega sporočila sem bil zelo vznemirjen. Obudilo se je v meni poželenje mesa in imel sem hude skušnjave, da naj zapustim samostan. Toda, pravi nadalje, ker nisem zaupal svojim močem, šel sem v cerkev pred altar Marije Device in sem molil večkrat s solznimi očmi: Marija, prebižališče grešnikov, ne dopusti, da bi šel iz te hiše! Rajši naj umrjem, kakor da to storim! Moja goreča molitev je bila kmalu uslišana. Po noči se mi prikaže v spanju Marija in mi pravi: Dan po sv. Petru in Pavlu boš umrl in pater, kterege se je moj Sin poslužil, da si se spreobrnil, ti bo stal ob smrtni uri na strani. Po tej izpovedi je na enkrat oslavel in kmalu na to umrl prav skesan v rokah P. Libertina.

J. Š.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Kamnika. Vesel in pomenljiv je dan nove sv. maše, vesel v prvi vrsti za novomašnika samega, za njegove stariše in sorodnike, vesel pa tudi za vse dobre katoličane. Pa tako bi tudi ne bil? Največja čast, katero si moremo misliti, se skaže ta dan novomašniku. Sam Bog — Jezus Kristus — pride na njega besedo na altar in se zaroči z novomašnikovo dušo. In dobri katoličani, ali se naj ti ne vesele, da se pomnožilo število posredovalcev mej Bogom in ljudmi? Gotovo.

To so pokazali pretečeno nedeljo vrli Kamničani.

V nedeljo 31. januarja je pel novo sv. mašo č. p. Bernard Jamár, iz reda sv. Frančiška, v samostanski cerkvi v Kamniku. Prostorna cerkev je bila napolnjena do zadnjega kotička. Ne le Kamničani ampak tudi iz bližnjih krajev jih je mnogo prišlo vdeležiti se redke slovesnosti. Ko se prikaže novomašnik, spremljan od osem svetnih in pet samostanskih mašnikov, zapoje pevci staro a vendar vedno še novo Riharjevo: Novi mašnik bod pozdravljen! marsikteremu izmej navzočih so prišle solze v oči, tako jim je segla pesen v srce. Po: Veni s. Spiritus, stopi na prižnico preč. g. Neveljski župnik Fr. Gornik. O preč. g. Gorniku je sploh znano, da je izvrsten govornik; zato je vsak poslušalec pričakoval nenavadnega duševnega vžitka. In res! preč. g. slavnostni govornik je svojo nalogo častno rešil. Govor je bil dobro premišljen, temeljit, v srce segajoč.

Predmet govora so bile besede iz evangelija sv. Matevža (9, 10.): „Množice pa, to videti, so strmele in častile Boga, kateri je dal tako oblast ljudem.“ V prvem delu govora nam je predstavljal preč. g. govornik mašnika kot učenika, sodnika in darovalca; v drugem dela pa srečo ljudstva, katero ima od dobrega duhovnika. Kako resnično je, kar smo v drugem delu govora slišali. Res ima, kakor je govornik rekel, res ima tudi duhovnik svoje pogrške, — saj ostane tudi kot duhovnik človek. Toda to nikakor ni prav, da se njegovi pogrški raznašajo, še manj prav, da se povečujejo, popolnoma nekrščansko in ostudno je pa, da se pripisujejo napake posameznih vsemu duhovstvu. Čez vse ganljiv je bil sklep govora: nagovor novomašnika; ne le ženske ampak tudi možki so imeli solzne oči. Po slavnostnem govoru se je pričela sv. maša. Pela se je p. Angelika: Missa in honores s. Josephi po sodbi večakov prav dobro.

Čast in priznanje zato gre č. p. lektorju in organistu Hijeronimu Knoblarju, kateri si je pridobil v kratkem času, kar biva v Kamniku — v petih mesecih — velikih zaslug za cerkveno petje. Prav posebno dobro je pa vspel Schöpfa: Te Deum laudamus. Vsa slovesnost je trajala od devete do poldvanajste ure.

Pri obedu, ki je potem sledil, so se vrstile napitnice na novomašnika, na sv. Očeta, na milostljivega knezoškofa, na preč. p. provincijala in na priljubljenega generalnega definatorja preč. p. Konstantina, ki je bil ta dan telesno sicer daleč od nas, v večnem Rimu, duhovno pa gotovo z nami združen.

Ob štirih so bile pete litanije, in ko smo še jedenkrat prejeli od novomašnika blagoslov, so se gostje veselo razšli.

Vsakemu, kateri se je slavnosti vdeležil, bo ostal ta veseli dan v spominu. Vse je bilo v redu, vse veselo, tako da smo prav iz srca mogli vklikniti: „Haec est dies, quam fecit Dominus, exultemus et laetemur in ea!“ (Ps. 117, 24.)

Častitega novomašnika naj pa Bog živi še mnogo, mnogo let!
Fr. B. R.

Razgled po svetu.

Bosna. 3. januarija se je obhajala imenitna slovesnost v Travniku. P. Bernard Realino, ud Jezusove družbe, je bil prištet blaženim. Že prej ta dan v soboto je naznanjalo veselo zvonjenje in pokanje topičev veliko slovesnost, ki se je vršila v nedeljo. Več kot sto sveč je razsvetljevalo veliki oltar. Slavnostni govor je imel preč. g. Josip Pušek, travniški dekan; slovesno sveto mašo pa je daroval veleč. g. kanonik J. Koščak iz Sarajeva. Zvečer se je predstavljala jako lepa dramatična pesem, katero je v ta namen zložil P. Schüth S. J. Poleg mnogobrojnega občinstva so prišli k predstavi tudi glavar (katoličan), okrajni sodnik (pravoslavni), in sodnijski načelnik (protestant). — Zlasti vspešno je bilo videti vedno veliko število ljudij okoli spovednic. Od rane jutra pa do 4. popoldne so bile zasedene vse spovednice. Gnječa je bila velikanska. Obhajancev je bilo nad 1300 — G tovo bi bila slovesnost še imenitnejša, ko bi se je bili udeležili naš prevzvišeni nadškof. A žal, da še niso mogli priti vsled nevarne bolezni, katero so si bili nakopali vsled prevelike skrbi za vernike. Kleče moramo zahvaliti Boga, da ni zahteval od nas nam najdražje žrtve, in da se je zboljšalo nekoliko zdravje ljubljene nadpastirja.

Rim. Akoravno je vreme že več tednov zelo slabo, je zdravje sv. očeta ugodno. Nedavno so zopet dovolili dostop k svoji maši mnogim tujcem različnih narodnostij. Vsprejeli so tudi več laških plemičev, ki so še zvesti ostali papežu, ter jih bodrili, da naj tudi še nadalje ostanejo pokorni in udani tradicijam prednikov.

Sv. oče so imenovali prejšnjega dunajskega nuncijskega sedanjega kardinala Aglijardija protektorjem kapucinskega reda. — Španski mladoletni kralj Alfonz XIII. je pisal sv. očetu lastnoročno pismo o božiču, v katerem jih prosi, da naj molijo za zmago Špancev nad vstaši.

Vatikan in Rusija. V kongregaciji posebnih cerkvenih poslov se razpravlja že nekaj časa o ponudbah Rusije glede sporazumljenja z apostolsko stolico.

Ruska vlada zahteva n. pr., da se uvede v 17. župnijah minske škofije raba ruskega jezika v vseh izvzmših strogo liturgičnih pobožnostih. — A kongregacija „del Santo Officio“ ne dovoli tega; toda ruska vlada noče odjenjati, ter zahteva, da vsekako Rim popusti. Tudi hoče Rusija, da ne prejme noben katoliški bogoslovec na Poljskem subdijakonata, predno ne naredi v navzočnosti vladnega zastopnika izpita iz zgodovine, jezika in slovstva ruskega. Ako se mu ne posreči izpit, ne sme prejeti višjih redov. Ker nekaj poljskih škofov in duhovnikov ni hotelo prebrati ljudstvu carjeve naredbe in to v ruskem jeziku, zahteva vlada, da sv. stolica dá ukor ali da graja postopanje onih škofov in duhovnikov.

Kako mnenje vlada v ruskih izobraženih krogih o katoliški cerkvi nam kaže to, da je ruski list „Sviet“, katerega urejuje Komarov, pisal, da se mora dobro razlikovati katoliško cerkev in poljski narod. — Rusi morajo ljubiti Poljake kot brate, ki so slovanskega rodu; katoličanstvo pa je scvražnik — ne ker je vera Poljakov, ampak ker uči krivico in zmoto, ker je popačilo nauk Kristusov.

Francosko. Francoski listi prinašajo v prestavi krasno odo, katero so zložili sv. oče Leo XIII. povodom 1400letnice krsta francoskega kralja Klodvika. Oda obsega vse najvažnejše dogodke francoske zgodovine, n. pr. križarske vojske, oproščenje dežele po devici orleanski, ohranjenje Francoske pred protestantizmom itd. —

Nedavno so prišla na svitlo papeževa prva pisma od nekega prijatelja papeževega nečaka. Pisma obsegajo dobo njegovega vstopa v jezuitski kolegij v oskrbo 1819 pa do l. 1837, ko je bil imenovan delegatom v Beneventu. —

Pariški nadškof, kardinal Richard je vpeljal na sv. večer v katedrali in drugih cerkvah polnočno mašo, katera se ni smela brati že od l. 1830. Vsi katoliški listi so z veseljem pozdravljali ta dogodek. Še znamenitejša je, da se je letos sam francoski predsednik Faure udeležil sv. maše z vso svojo rodino in s svojim dvornim in vojaškim spremstvom.

Mogoče, da vendar zasije žarek boljše bodočnosti katoliški cerkvi na Francoskem.

Angleško. (Nevera v anglikanski cerkvi.) Vedno večja postaja nejeдинost in nevera med anglikansko protestantsko duhovščino. Protestantski duhovniki se obračajo sedaj do katoliških listov ter jih prosijo, da naj oni objavljajo njih pritožbe in dopise, katerih nočejo sprejemati protestantski listi. Navedli bi lahko več vzgledov a zadostuj samo jeden. Nedavno je poslal protestantski benediktinski menih katoliškemu časopisu „Catholic Times“ dopis, v katerem poroča o neveri, katero kažete očitno ripski stolni dekan in škof. — Lahko sklepamo po tem, da kjer ni jedinosti, tudi ne more vladati pravi red. Ta red vlada le v katoliški cerkvi, ki je jedino zveličavna in nezmotljiva v vseh svojih naukih. Nje služabniki uče povsodi isto sveto vero in razlagajo povsodi jednake nauke. —

Posledica te nejeдинosti je, da jih vedno več pristopa v naročje katoliške cerkve, ki se ravno po Angleškem zadnja leta jako lepo in bujno razcvita.

Palestina. Zelo lepo se razvijajo katoliški misijoni po celi Palestini, kar nam pričajo mnoge cerkve in samostani, ki so se sezidali zadnja leta. Ravno sedaj se zopet gradi nova cerkev sv. Štefana, katero

bodo vzeli v last očetje dominikanci. Ruski car je podaril v ta namen 1000 rubljev. Lepše cerkve gotovo ni v Jeruzalemu nego bo kmalu dokončana nemška cerkev reda sv. Ivana. Sestre češčenja zidajo samostan zunaj mestnega zidu. V tej okolici je največ misijonskih hiš. Sem spada francoska hiša za romarje, francoska bolnica, samostan češčenja in Vincencijevih sester. Tudi sestre rožnega venca imajo že skoro na pol dodelan samostan. Frančiškani so nakupili velik del doline Josafat; auguštinci so kupili že pred par leti celo vzhodno stran sijonske gore; novicijat šolskih bratov v Betlehemu je že sezidan. — Ni čuda, da se zlasti katoličani mnogo trudijo, da bi pokupili vse važnejše kraje, vsaj je tukaj hodil naš Odrašenik, božji sam. Dal Bog, da bi dobili kmalu v posest tudi one kraje, katere imajo še v rokah mohamedanci in razkolniki.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec svečan (februarij) 1897.
(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Častljivi služabnik božji, Klavdij Kolombijerski, prištet med zveličane.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Ignacij.** Ta in vsak dan v mesecu naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve, Zopetno Bogu dopadljivo razmerje med Cerkvijo in državami. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

2.) **Svečnica.** Papež in cesar avstrijski. Predstojniki marijanskih kongregacij. Avstrijske državnozbornske volitve.

3.) **Sv. Blaž.** Grozno uboštvo kršč. Armencev. Nevarno bolni v tem mesecu. Novoporočeni

4.) **Sv. Andrej Korziński.** Duh pokore in zatajevanja. Pomoč v preganjanju. Važne pravde.

5.) **Japonski mučeniki.** Cerkev na Japonskem. Deška in duhovna serenišča. Ohranitev dragocenih darov obnovitve zveze s Srcem Jezusovim na Tirolskem. Na srcu bolni.

6.) **Sv. Tit.** Premaganje poželenja po uživanju in zabavi. Nepokorni sinovi in hčere. Bramba proti hudobnemu zalezovanju.

7.) **Sv. Rihard.** Povrat v zmoti tavajočih otrok k Materi sv. kat. Cerkvi. Uboštvo po velikih mestih. Pogorelci.

8.) **Sv. Janez Mataški.** Vestno izpolnjevanje poklicnih dolžnostij in blagoslov pri izvrševanju poklica. Ločeni zakonski. Delavci po tvornicah in rudokopih.

9.) **Sv. Apolonija.** Da bi še ženski spol oprostil suženjstva — mode. Uradniki po káznilnicah. Izvrševanje oporok.

10.) **Sv. Skolastika.** Ženski redovi in bratovščine. Otroci, ki so prezgodaj izgubili matere. Pomoč v dolgoletnem glavobolju.

11.) **Sv. Janez Britanski.** Zatrete nove verske sekte na Japonskem. Spreobrnjenje indijskih bramanov. Zdravje potrebno za pridobivanje vsakdanjega kruha.

12.) **Sv. Agata.** Dar krščanske milosrčnosti pri premožnejših. Da bi se preveliko število gostilnic zmanjšalo.

I. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev

varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — V težki zadevi se priporoča neka mati presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in čudodelniku sv. Antonu ter daruje za kruhe 1 glđ. in 1 glđ. za sv. mašo ravno v ta namen. Uslišanje se naznani. Marija Terdina.

Zahvala.

Prav srčno se zahvaljujem presvetemu srcu Jezusovemu, Mariji, Naši Ljubi Gospej, sv. Jožefu in čudodelniku sv. Antonu za uslišano milost. Sv. maše so opravljene. Marija Rupert.

Listek za raznoterosti.

† **kardinal Bianchi.** Dne 22. januarija zjutraj je umrl v Rimu kardinal Bianchi. Rodil se je v Rimu dne 19. novembra 1817. Za mladih let že je bil ves vnet za vedo. Izvolil si je duhovski stan. Bil je najprej papežev obredar (ceremoniar), potem hišni prelat. — Dne 10. oktobra 1874 je postal nadškof in tajnik svete kongregacije za škofo in redovnike. Pozneje je bil nuncij v Madridu. Bil je odločen branitelj pravde sv. stolice, a vso njegovo delovanje je ob enem blagodejno značila neka prečuda a miloba. — Dne 25. septembra 1882 ga je imenoval Leon XIII za kardinala. Umrl je kot kardinal — škof palestrinski. Vsi, ki so kedaj z njim občevali, spomnijo se o njegovi smrti belolasega, ljudomilega starčka, kako se je vedno prijazno smehljajal, in ne bodo si mogli kaj, da mu ne bi želeli od srca: Blag mu spomin!

Zvestoba rimskega plemstva. Na dan sv. Neže je vsprejel papež družine rimskih patricijev in plemenitnikov, ki so vkljub časovnim premenam, navzlic vladnim mamilom ostale zveste sv. cerkvi in nje vrhovnemu poglavarju. Načeloval je knez Ruspoli, ker je knez Marcantonio Colonna, ki mu gre prav za prav ta čast, nekaj bolehen. Ljubezljivo je vsprejel sv. Oče cvet „rimske šlahte.“ ki ga niso zamorili politiški nazori, in videlo se mu je, kako mu veselje navdaja srce, da mu je ostalo še toliko zvestih. Seveda ga je tudi bolelo, ko je v vrstah pogrešal tega ali onega, ki je vse, kar je, le po blagodatni papežev-kraljev. A je že tako. Vsekdar in povsod so ljudje, ki o njih velja pregovor: Dobrota je sirota!

Kako dela cerkev za reveže? Usmiljeni bratje so imeli koncem leta 1895 na Laškem 25 bolnišnic z 2367 posteljami; v Siciliji 3 bolnišnice s 316 posteljami; na Francoskem 7 bolnišnic s 3540 posteljami; v Avstriji 20 bolnišnic s 1535 posteljami; na Ogrskem 13 bolnišnic z 1162 posteljami; na Nemškem 20 bolnišnic z 2552 posteljami; na Španskem 14 bolnišnic z 2000 posteljami; v Palestini 2 bolnišnici z 20 posteljami. Vsega skupaj imajo torej usmiljeni bratje 106 bolnišnic z 13442 posteljami, kjer so popolnoma zastoj preskrbljeni bolniki z vsem potrebnim. Vseh usmiljenih bratov je 1489. — Tudi na Kranjskem imamo bolnišnico usmiljenih bratov in sicer v Novem mestu. Kako blagodejno delujejo usmiljeni bratje se lahko prepričamo, ako pregledamo zadnje letno poročilo. Bolnikov je bilo 577; od teh je ozdravelo 466, zboljšalo se je 133, neozdravljenih odšlo je 13, umrlo jih je samo 32. Veliko večja bo ta dobrota še le drugo leto, ko se odpre bolnišnica, ki bo imela

prostora za 80 bolnikov. — Iz vsega uvidimo, da je samo ta red storil več dobrega in usmiljenja vrednega nego vsa socijalno-demokratska druhal, ki ne zna drugega nego blatiti duhovščino.

Čudno spreobrnjenje dveh dekal. V Norvegiji sta bili dve protestantski dekli, ki sta slišali mnogo obrekovanj o tamošnjih katoliških misijonarjih, n. pr., da se pogosto upijajo itd. Posrečilo se jima je priti v službo v misijonsko hišo. Da bi se prepričali, je li res, kar se pripoveduje o misijonarjih, sta pridno stikali po vse omarah, še celo po zakristiji, da bi iztaknili kako steklenico pijače. Toda ves trud je bil zastonj — Seznanili sta se tudi z redovnicami, ki stanujejo blizu misijonske hiše in uvideli sta, da niso take, kakor so jih opisovali obrekljivi, hudobni jeziki. Jedna izmed dekel je prav goreče molila vsaki dan in prosila Boga, da bi se spreobrnil misijonarji in redovnice ter pristopili k luteranstvu, češ da je škoda, ako se pogube tako dobri in pobožni ljudje. — Čez nekaj časa je prišla jedna dekla k duhovniku in ga poprosila, naj jo podučuje v katoliškem nauku, da hoče postati katoličanka; posebej pa je prosila duhovnika, naj ne izda njenega koraka drugi dekli; duhovnik jej je to obljubil. Tudi nje tovarišica je prišla kmalu k istemu duhovniku z ravno tisto prošnjo. Z velikim veseljem je podučeval duhovnik vsako posebej, a hotel je obe vsprejeti naenkrat v naročje sv. katoliške cerkve. Zadnji dan pred sv. krstom reče duhovnik vsakej: „Ob enem bo pristopila z Vami še druga oseba k sv. krstu.“ Veseli dan je napočil. Kako veliko je bilo začudenje, ko ste videli pri altarju ono drugo osebo, o kateri jima je pripovedoval misijonar — Jedna izmed spreobrnjenih dekel, (ona, ki je tako goreče molila za spreobrnjenje katoliških misijonarjev) je sedaj postala sama redovnica. Bog je uslišal njeno molitev ter jo pripeljal na pravo pot.

Sveta družina. (Konec.) Dalje je potrebno, da se kaže krščan. duh družine ne le v besedah, temveč še prav posebno v delih. Odrešenik pravi: „Ne vsak, ki pravi: Gospod, Gospod, doseže večno življenje, temveč kdor stori voljo mojega očeta, ki je v nebesih. Tá bode večno izveličan.“ Če nas hoče vera pripeljati v nebesa, ne zadoščajo lepe besede, katere govornimo; moramo tudi dobro delati: prizadevati se moramo, da zapovedi božje spolnujemo. Versko življenje v družini se ne sme omejit na molitve, pobožne besede in navade, to bi bilo premalo. To bi ne imelo nobenega posebnega vpliva na otroke in bi ne bilo nič kaj trdna zaščita za poznejše npravne nevarnosti. Z molitvijo se morajo združiti dela, dela pridnosti v svetem poklicu, dela usmiljenja do ubožcev in siromakov, dela medsobojnega podpiranja in ljubezni. Zlasti se moremo ogibati vsega, kar je pobožnosti nasproti in kar mladino pohušuje, n. pr. preklinjevanje, sovraštvo s sosedi in sorodniki, brezobzirno govorjenje o napakah družih ljudij, trdorčnost proti ubožcem. Kdor trpi take napake v svoji družini, ta se ne more ponašati, da je njegova družina krščanska; versko življenje je v družini njegovi le prazna lupina brez jedra, le zunanost, ki Bogu ne ugaja in prav slabo vpliva na otroke. Popolno čisto in živo krščanstvo je družini potrebno.

Ta pa zna. Neka žena je imela s svojim možem

velik križ. Vsako noč je prav pozno domu priklovratil grozno nadelan. Seveda ga ni bila vesela in vsakokrat mu je brala dolge litanije. Mož je nekaj časa poslušal, ko pa le ni nehala brusiti jezika, zgrabi palico in jo naklesti. Žena pa je odslej le mislila, kako bi ga splačala. Kmalu jo ugame in naprosi pet prijateljic, ki so bile prav močne, naj pridejo in pri nji ostanejo toliko časa, da pride njen mož domu. Vsaka se je zavila v belo rjuho tako, da je imela oči in roke proste in vzela v roke krepko palico. Poskrile so se v sosednji sobi. Ko mož, seveda pijan ko dež, prilomasti domu, začne ga žena zopet oštevati. A ta zgrabi palico in ji par prav gorkih pritisne čez pleča. Tedaj pa pade žena na kolena in zakliče: „O pet svetih pametnih devic! Pomagajte mi, če ne me ubije!“ Kar priskoči pet belih zavitih oseb in spravijo se s palicami nad moža. „Prizanesite, prizanesite!“ je ta vpil, pa zastonj. Ženske so mahale kakor divje, tako da je bil mož brž trezen in še le tedaj so zginile bele prikazni, ko je mož ležal na tleh in stokal zaradi bolečin. Ženi se je pa mož smilil in prosi ga odpuščanja, ker je priklicala pet devic na pomoč. On pa pravi: „Kaj ti čem odpuščati žena, še hvaležen sem ti, da si jih le pet poklicala; ko bi bilo tebi v glavo padlo poklicati sv. Uršulo z 11 000 devicami, pa bi gotovo ne bil več živ.“ Žena si je to zapomnila, in če se je mož podal v gostilno, mu je naročila, naj se nikar ne vpijani, sicer bo poklicala sv. Uršulo in njene device. —

Nesramne podobe. Stanovala sta na istem stanovanju dva dijaka. Jeden je bil prav pobožen in priden, drugi pa je bil že zašel v slabo tovaršijo, ki ga je popolnoma spridla, tako da ni več veroval v Boga. Pridni dijak Anton, imel je pred seboj na mizi lepo podobo Matere Božje. Njegovega tovariša Friderika pa je ta podoba zelo v oči bodla, ker ni mogel videti nobene stvari, ki bi ga bila Boga spominjala. Kaj si zmisli v svoji hudobiji? Kupi nekje nesramno podobo in jo postavi doma na mizo ravno kipu Matere Božje nasproti Anton je bil nejevoljen in svaril je tovariša, naj se nikar iz Boga ne norčuje. „A kaj.“ se odreže Friderik „podoba ostane tu, kakor imaš ti pravico do sobe, tako tudi jaz. Nikdo je ne more odpraviti v stran in mislim, da jo tudi ne boš.“ „Dam ti častno besedo, da jo bom pustil v miru.“ reče Anton, ali vedi: Bog bo že tvoji podobi odkazal pravi kraj.“ — Po noči zbudi dijaka velik ropot. Hitro vstaneta in užgeta luč. Tu vidita, kako je velika črna mačka skočila pod omaro. Friderikov nesramni kip pa je ležal razbit na tleh. Mačka se je bila po dnevu prikradla v sobo, po noči pa je po sobi skakala sem ter tje ter prevrnila ono podobo na tla. Česar po Friderikovem mnenju ni mogel nihče storiti, to je storila nespametna žival.

Kdo je pomagal? Ležali smo, tako je pripovedoval neki vojak, v dolgi vrsti za nekim nasipom in streljali na sovražnika. Kar me nekaj na prsih hudo speče. Nehote se zavalim na stran, da bi pogledal, kaj je to. Tisti trenotek udari poleg mene krogla v zemljo in se zarije. Ubila bi me bila, ko bi se ne bil na stran zvalil. Kaj me je spekle, še danes ne vem. Na tistem mestu, koder me je spekle imel sem škapulir karmelske Matere Božje. Marija je pomagala.